

SECRETELE NILULUI

ISABEL
IBAÑEZ

SECRETELE NILULUI

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *What the River Knows*

Autor: Isabel Ibañez

WHAT THE RIVER KNOWS © 2023 by Isabel Ibañez

All rights reserved

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IBAÑEZ, ISABEL

Secretele Nilului / Isabel Ibañez ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2024

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Rodica Crețu

DESIGN COPERTĂ: Devan Norman

ILUSTRAȚII INTERIOR: Isabel Ibañez

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

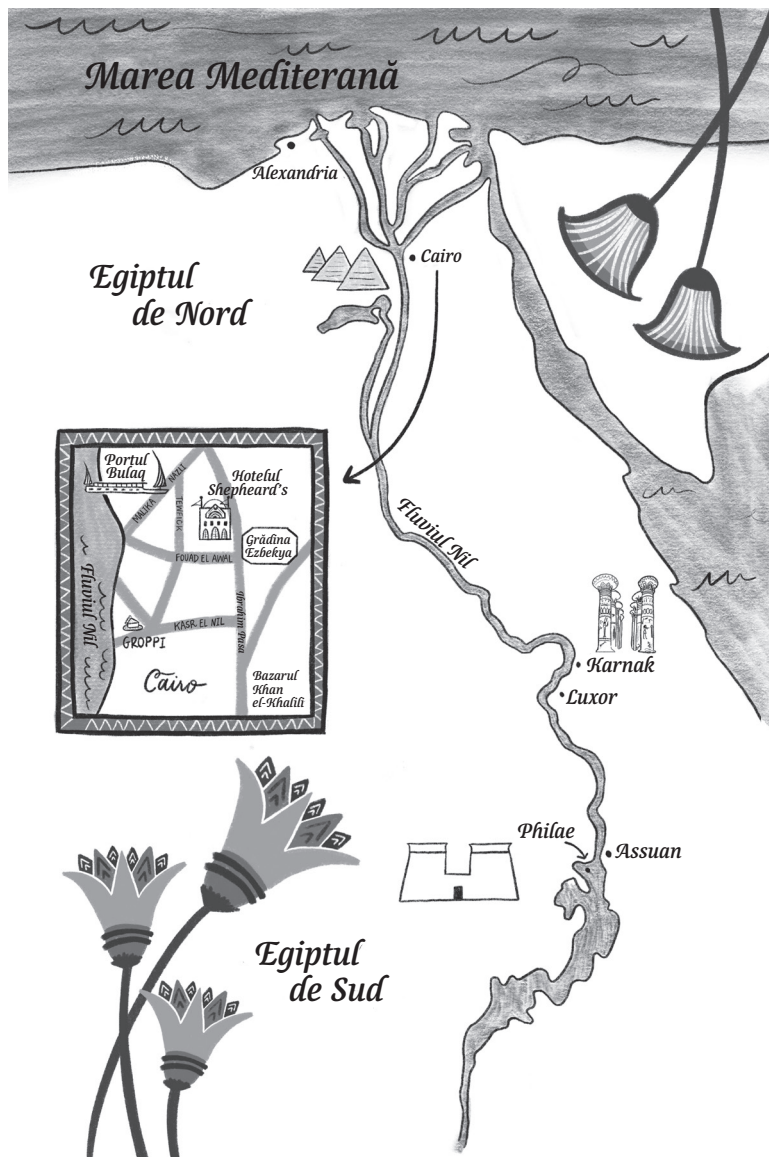
DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Rebecca Ross,
care s-a îndrăgostit de Egipt în timp ce lucram la prima
versiune a cărții,
care m-a încurajat, chiar și când ajungeam într-un impas,
și care a leșinat de încântare când Whit a apărut prima
oară pe pagină.*

HARTA EGIPTULUI

TABEL CRONOLOGIC (SUCCINT) AL EGIPTULUI

2675–2130 î.e.n.	Vechiul Regat Egiptean
1980–1630 î.e.n.	Regatul Mijlociu Egiptean
1539–1075 î.e.n.	Noul Regat Egiptean
356 î.e.n.	Nașterea lui Alexandru cel Mare
332–305 î.e.n.	Perioada macedoneană
69 î.e.n.	Nașterea Cleopatrei
31 î.e.n.	Bătălia de la Actium (moartea Cleopatrei și a lui Marc Antoniu)
31 î.e.n.	Începutul domniei romane
639	Invazia arabă a Egiptului
969	Cairo devine capitala Egiptului
1517	Egiptul este alipit Imperiului Otoman
1798	Expediția lui Napoleon în Egipt (este descoperită Piatra din Rosetta)
1822	Champollion descifrează hieroglife
1869	Se deschide canalul Suez
1870	Primul tur pe Nil al lui Thomas Cook
1882	Flota engleză bombardează Alexandria și distruge fortărețe
1922	Protectoratul britanic este abolit; este descoperit mormântul lui Tutankhamon
1953	Egiptul își obține independența

AUGUST 1884

O scrisoare mi-a schimbat viața. O așteptasem toată ziua, ascunsă în magazia veche a olarului, departe de *tía* Lorena și de cele două fete ale ei, dintre care pe una o iubeam, iar cealaltă nu mă iubea ea pe mine. Ascunzătoarea abia stătea în picioare, fiind veche și dărăpănată; o pală de vânt mai puternică ar fi putut să o pună cu totul la pământ. Lumina aurită a după-amiezii își croia cu forța drum prin fereastra murdară. M-am încruntat și am bătut cu creionul în buza de jos, încercând să nu mă gândesc la părinții mei.

Scrisoarea avea să ajungă abia peste o oră.

Asta dacă avea să ajungă.

Am aruncat o privire carnetului pentru schițe, pe care îl țineam rezemat de genunchi, și m-am așezat mai confortabil în cada veche de porțelan. Mă învăluiau rămășițe de magie veche, însă abia le simțeam. Vraja fusese aruncată cu mult timp în urmă, iar cada trecuse prin prea multe mâini ca să mă mai poată ascunde cu totul. Acesta era necazul cu majoritatea obiectelor atinse de magie. Urmele vrăjii aruncate inițial erau slabe și păleau încetul cu încetul de fiecare dată când

un lucru trecea de la o persoană la alta. Dar asta nu-l oprea pe tatăl meu să colecționeze cât mai multe obiecte alterate de magie. Conacul era plin de pantofi vechi din tălpile cărora creșteau flori, de oglinzi care cântau când treceai pe lângă ele și de cufere care răspândeau baloane de săpun ori de câte ori erau deschise.

Afară, verișoara mea mai mică, Elvira, mi-a strigat cu putere numele. Țipătul ei ascuțit, deloc potrivit pentru o domnișoară, nu i-ar fi fost cu siguranță pe plac mătușii Lorena. Ea încuraja tonurile moderate. Bine, asta în cazul în care nu era *ea* cea care vorbea. Glasul mătușii mele putea atinge un număr uluitor de decibeli.

Adesea îndreptați spre mine.

— *Inez!* a strigat Elvira.

Mă aflam într-o stare prea nefericită pentru a putea face conversație.

M-am afundat mai adânc în cadă, în timp ce zgomotele făcute de verișoara mea în jurul căsuței din lemn se auzeau tot mai tare. Mi-a strigat din nou numele, căutându-mă prin grădina luxuriantă, pe sub ferigi dese și în spatele lămâiului. Dar am rămas tăcută, în caz că Elvira era însoțită de sora ei mai mare, Amaranta. Verișoara mea mai puțin îndrăgită, care nu avea niciodată vreo pată pe rochie ori vreo buclă nela-locul ei. Care nu țipa niciodată și nu rostea niciun cuvânt pe un ton ridicat.

Prin fantele pereților din lemn am zărit-o pe Elvira căl-când în picioare rondurile nevinovate de flori. Mi-am înăbușit râsul când a nimerit într-un ghiveci cu crini, bombănind o înjurătură pe care știam că mama ei nu ar aprecia-o.

Tonuri moderate și *fără* înjurături.

Chiar ar trebui să mă arăt înainte să își murdărească încă o pereche de pantofi delicați din piele. Dar, până când nu ajun-

gea poștașul, nu aș fi fost o companie plăcută pentru nimeni.

Trebuia să sosească din clipă în clipă cu corespondența.

Era cu puțință ca, în sfârșit, azi să fie ziua în care urma să primesc răspuns de la *mamá* și *papá*. *Tía* Lorena voise să mă ia cu ea în oraș, dar eu nu-mi doream să merg, așa că rămăsesem ascunsă toată după-amiaza, în caz că m-ar fi forțat să ies din casă. Părinții mei le aleseseră pe ea și pe cele două verișoare ale mele să-mi țină companie pe durata călătoriilor lor îndelungate, de câteva luni, iar mătușa mea avea intenții bune, deși, uneori, mâna ei de fier era prea grea.

— Inez! ¿*Dónde estás*?

Elvira a dispărut în adâncul grădinii, glasul pierzându-i-se printre palmieri.

Am ignorat-o, simțindu-mi corsetul ca pe o închisoare în jurul coastelor, și am strâns mai tare creionul. Am mijit ochii în jos, la schița pe care o făcusem. Chipurile părinților mei, în creion, se uitau fix la mine. Eram combinația perfectă între ei doi. Aveam ochii verzi-căprui ai mamei și pistruii, buzele ei cărnoase și bărbia ascuțită. Tata mi-a dat părul brunet, creț și rebel – al lui era acum cărunt – și tenul bronzat, nasul drept și sprâncenele. Mai în vârstă decât *mamá*, dar cu el mă înțelegeam cel mai bine.

Mamá era mult mai greu de mulțumit.

Nu avusesem în plan să îi desenez, nu voisem nici măcar să mă gândesc la ei, pentru că, ori de câte ori o făceam, număram kilometrii care ne despărțeau. Dacă mă gândeam la părinții mei, îmi aduceam aminte că se afla o întreagă lume între ei și locul în care stăteam ascunsă, într-un colț mic de pe domeniul conacului.

Mi-aș fi amintit că ei sunt în Egipt.

O țară pe care o adorau, un loc căruia îi spuneau acasă pentru jumătate din an. Dintotdeauna au avut mereu gea-

mantanele făcute, iar plecările lor au fost la fel de constante ca răsăritul și apusul soarelui. Timp de șaptesprezece ani mi-am luat rămas-bun de la ei cu un zâmbet curajos pe chip, dar când explorările lor au început să se întindă pe luni în șir, zâmbetele mi-au devenit mai fragile.

Călătoria ar fi prea periculoasă pentru mine, mi-au zis. Drumul era lung și anevoios. Pentru mine, care am stat într-un singur loc aproape întreaga viață, aventura lor anuală suna divin. În ciuda necazurilor cu care se confruntau, nu ezitaseră niciodată să cumpere următorul bilet pentru vaporul cu aburi care naviga din portul Buenos Aires tocmai până în Alexandria. Părinții mei nu m-au invitat niciodată să îi însoțesc.

De fapt, mi-au *interzis* să merg cu ei.

Am dat încruntată pagina și am fixat cu privirea foaia albă. Degetele mi s-au încleștat pe creion și am desenat liniile și formele familiare ale hieroglifelor egiptene. Exersam glifele ori de câte ori aveam ocazia, străduindu-mă să rețin pe cât de multe puteam, odată cu cel mai apropiat echivalent fonetic pe care îl aveau în alfabetul roman. *Papá* știa sute, iar eu voiam să țin pasul cu el. Mereu mă întreba dacă am învățat hieroglife noi și nu îmi plăcea să îl dezamăgesc. Devorasem tot, de la numeroasele volume din *Description de L'Egypte* și jurnalele ținute de Florence Nightingale în timpul călătoriilor sale prin Egipt, până la *Istoria Egiptului* de Samuel Birch. Știam pe de rost numele faraonilor din Noul Regat și puteam să identific numeroșii zei și zeițe egiptene.

Hieroglife EGIPTENE

	vultur	A		sita	Kh
	stuf	i/y		burtă de animal	Kh
	braț	a		zăvor	s/z
	pușor	u/w		pânză împăturită	s
	picior	b		bazin	sh
	toburet	p		colină	k/q
	viperă	f		coș	k
	bufniță	m		grătar pentru jar	g
	apă	n		pâine	t
	gură	ir		frânghie	ch
	adăpost	h		mână	d
	făt	h		cobră	j

După ce am terminat, am lăsat creionul să-mi alunece în poală și mi-am răsucit leneș inelul de aur în jurul degetului mic. Mi-l trimisese *papá* în ultimul pachet, tocmai în iulie, fără niciun bilet, doar cu numele lui și adresa din Cairo trecute pe cutie. Îi stătea în fire să uite să scrie. Inelul a lucit în lumina blândă și mi-am adus aminte de prima oară când mi l-am pus pe deget. În clipa în care l-am atins, am simțit furni-

cățuri în degete, un curent arzător mi s-a împrăștiat în lungul brațului și gura mi-a fost inundată de aroma rozelor.

Pe dinaintea ochilor mi s-a plimbat silueta unei femei, dar a dispărut când am clipit. În momentul acela, cu răsuflarea tăiată, am simțit un dor atât de adânc, o emoție atât de puternică, de parcă *eu* aș fi fost cea care o trăia.

Papá îmi trimisese un obiect atins de magie.

Eram năucită.

Nu am spus nimănui despre ce făcuse *papá* și nici despre ceea ce mi se întâmplase. Magia lumii vechi se *transferase* asupra mea. Se întâmpla rar, dar era cu putință atâta vreme cât obiectul nu trecuse prin mâinile prea multor oameni.

Cândva, *papá* îmi explicase lucrurile astfel: cu mult timp în urmă, înainte ca oamenii să își fi construit orașele, înainte să se fi hotărât să-și înfigă rădăcinile într-o singură zonă, generații trecute de Vrajitori din întreaga lume au creat magie cu ajutorul plantelor rare și al unor ingrediente greu de obținut. Cu fiecare vrajă făcută, magia oferea o scânteie, o energie nelumească, care, în sensul propriu al cuvântului, era *grea*. Prin urmare, această energie s-a prins de obiectele înconjurătoare, lăsând în urmă amprenta unei vrăji.

Era rezultatul natural al întrebuințării magiei.

Dar acum nimeni n-o mai folosea. Cei care avuseseră cunoștințele necesare pentru a crea vrăji dispăruseră de mult. Toată lumea știa că este periculos să treci magia în scris, așa că învățăturile fuseseră transmise pe cale orală. Dar până și această tradiție a ajuns cu timpul o artă moartă, așa că noile civilizații au trebuit să îmbrățișeze lucrurile create de mâna omului.

Practicile străvechi au fost uitate.

Însă toată magia creată, tot acel *ceva* intangibil, se răspândise deja în lume. Energia magică s-a infiltrat în străfundul pământului ori s-a scufundat în lacuri adânci și oceane. S-a

agăţat de obiecte, de cele obișnuite și de cele obscure, și uneori se transfera când intra prima oară în contact cu altceva sau cu *altcineva*. Magia avea voință proprie și nimeni nu știa de ce trecea într-un anumit obiect sau într-o anumită persoană ori de ce se agăța de ceva în mod specific. Oricum, de fiecare dată când avea loc un transfer, vraja slăbea cu câteva grade infinitezimale, până când, în cele din urmă, dispărea. Era de înțeles că oamenii nu erau încântați să atingă sau să cumpere din întâmplare obiecte care ar fi putut să aibă magie străveche. Cum ar fi fost să pui mâna pe un ceainic care fierbea invidie ori care invoca vreo fantomă morocănoasă?

Nenumărate artefacte au fost distruse sau ascunse de organizații specializate în identificarea magiei, iar numeroase altele au fost îngropate, pierdute sau, în cele mai multe dintre cazuri, uitate.

La fel ca numele generațiilor de mult apuse ori ca înșiși creatorii originali ai magiei. Cine au fost, cum au trăit și ce au făcut – toate cunoștințele au căzut pradă uitării. Asemenea comorilor ascunse, în urma lor a rămas magia, din care o bună parte nu a trecut prin prea multe mâini.

Mamá a fost fata unui fermier din Bolivia și, în micul ei *pueblo*, mi-a spus odată, magia era mai aproape de suprafață, mai ușor de găsit. Era prinsă în ghips sau în vreo pereche purtată de sandale din piele, într-un sombrero vechi. Lucrul acesta o fascinase: faptul că urmele unor vrăji puternice erau acum captive în obiecte obișnuite. Era încântată de ideea că locuitorii din orașelul ei se trăgeau din generații de Vrăjitori talentați.

Am mai dat o pagină din carnetelul meu cu schițe și am luat-o de la început, încercând să nu mă gândesc la Ultima Scrisoare pe care le-o trimisesem părinților. Le trecusem salutul în scriere hieratică – scris hieroglific cursiv – și îi rugasem *din nou* să mă lase să vin în Egipt. Le făcusem ace-

eași rugămințe în nenumărate chipuri, dar răspunsul fusese întotdeauna același.

Nu, nu, nu.

Dar poate că de data aceasta răspunsul avea să fie diferit. Scrisoarea lor urma să ajungă curând, *chiar în acea zi*, și poate că – poate, cine știe? – avea să conțină singurul cuvânt pe care mi-l doream.

Da, Inez, poți veni în sfârșit în țara în care ne trăim jumătate din viață, departe de tine. Da, Inez, vei vedea în sfârșit ce facem în deșert și de ce ne place atât de mult – mai mult decât să ne petrecem timpul cu tine. Da, Inez, vei înțelege în sfârșit de ce te părăsim, iar și iar, și de ce ți-am refuzat dorința.

Da, da, da.

— Inez! a strigat din nou verișoara Elvira și am tresărit.

Nu îmi dădusem seama că se apropiase de ascunzătoarea mea. Magia legată de vechea cadă ar fi putut să mă ascundă de la depărtare, dar, dacă s-ar fi apropiat îndeajuns, m-ar fi văzut cu ușurință. De data aceasta, vocea verișoarei a răsunat mai tare și i-am simțit nota de panică:

— Ai primit o *scrisoare*!

Mi-am ridicat imediat ochii de la carnet și m-am sculat brusc.

Finalmente!

Mi-am pus creionul după ureche și am ieșit din cadă. Am întredeschis ușor ușa grea din lemn și am aruncat un ochi afară, cu un zâmbet vinovat pe chip. Elvira era la nici zece pași depărtare. Din fericire, Amaranta nu se vedea pe nicăieri. S-ar fi crispat dacă ar fi remarcat starea în care mi se afla fusta sifonată și ar fi raportat îngrozitoarea fărâdelege mamei sale.

— *Hola, prima!* am strigat.

Elvira a țipat și a sărit câțiva centimetri, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Ești incorigibilă!

— Doar cu tine, am spus și mi-am coborât privirea la mâinile ei goale, cu ochii după misivă. Unde este?

— Mama m-a trimis după tine. Asta-i tot ce știi!

Am pornit la braț pe aleea pietruită care ducea spre casa principală. Pășeam rapid, cum îmi era obiceiul. Nu am înțeles niciodată mersul domol al mătușii mele. De ce nu ai fi vrut să ajungi repede acolo unde voiai să mergi? Elvira și-a grăbit și ea pasul, urmându-mă îndeaproape. Era o reprezentare fidelă a relației noastre. Tot timpul încerca să se țină după mine. Dacă îmi plăcea galbenul, pentru ea devenea cea mai frumoasă culoare din lume. Dacă voiam carne *asada* la cină, ea își ascutea deja cuțitele.

— Scrisoarea n-o să se facă brusc nevăzută! a zis Elvira, râzând.

Și-a dat pe spate părul castaniu-închis. Avea ochii calzi și buzele pline, arcuite într-un zâmbet larg. Semănam fizic una cu cealaltă, cu excepția ochilor. Ai ei erau mai verzi decât ai mei, care-și schimbau mereu nuanța.

— Mama a zis că avea timbru de Cairo.

Mi-a palpitat inima.

Nu îi povestisem verișoarei mele despre Ultima Scrisoare. Nu ar fi fost fericită să afle că vreau să îi urmez pe părinții mei. Nici verișoarele mele, nici mătușa nu înțelegeau de ce părinții mei hotărâseră să dispară pentru jumătate din an în Egipt. Ele *iubeau* Buenos Airesul – un oraș strălucitor, cu arhitectură în stil european, cu bulevarde largi și cafenele. Familia din partea tatălui meu se trăgea din Spania și a venit în Argentina cu aproape o sută de ani în urmă, supraviețuind unei călătorii extrem de grele și găsind, în final, succesul în industria căilor ferate.

Căsătoria părinților mei a fost o uniune care a avut ca scop alăturarea bunului nume al mamei cu bogăția tatei, dar de-a lungul anilor a înflorit în admirație reciprocă și în respect,

preschimbându-se până la nașterea mea într-o dragoste profundă. *Papá* nu s-a ales cu familia numeroasă pe care și-o dorise, dar părinților mei le plăcea adesea să spună că erau deja ocupați până peste cap cu mine.

Deși nu prea înțelegeam *cum* anume, având în vedere că erau plecați atât de mult.

Casa mi-a apărut dinainte, mare și frumoasă, din piatră albă, cu ferestre largi. Fusese construită într-un stil ornamentat și elegant, care amintea de o vilă pariziană. Gardul din fier poleit ne închidea înăuntru ca într-o cușcă și ascundea priveliștile din cartier. În copilărie, obișnuiam să mă cațăr până în vârful porții, sperând să întrezăresc o fărâmă de ocean. Dar apa a rămas mereu ascunsă și a trebuit să mă mulțumesc cu explorarea grădinilor.

Scrisoarea de acum putea schimba însă totul.

Da sau nu. Rămân sau plec? Fiecare pas pe care îl făceam spre casă ar fi putut să fie unul care mă purta mai aproape de o altă țară. De o altă lume.

De un loc la masă, alături de părinții mei.

— Aici erai! m-a întâmpinat *tía* Lorena în ușa de la *patio*.

Amaranta stătea lângă ea, cu un tom gros, învelit în piele, într-o mână. *Odissea*. O alegere interesantă. Dacă îmi aminteam bine, ultimul clasic pe care încercase să-l citească îi mușcase degetul. Sângele pătase paginile și cartea atinsă de magie evadase pe fereastră, dispărând pentru totdeauna. Deși, uneori, încă auzeam văicăreli și mormăieli venind din spre rondurile de floarea-soarelui.

Rochia de culoarea minții a verișoarei mele s-a învârtit sub adierea brizei calde, dar, chiar și așa, niciun fir de păr nu a îndrăznit să-i evadeze din cofura strânsă la spate. Amaranta era exact cum și-ar fi dorit mama să fiu. Ochii negri i-au alunecat asupra mea și buzele i-au tremurat dezaprobativ când

mi-a văzut degetele pătate. Creioanele cu cărbune își lăsau întotdeauna amprenta, la fel ca funinginea.

— Iar citești? și-a întrebat Elvira sora.

Atenția Amarantei s-a întors spre Elvira și expresia de pe chip i s-a îmblânzit. S-a întins și și-a înlănțuit brațul cu al ei.

— Este o poveste fascinantă! Mi-ar fi plăcut dacă ai fi rămas cu mine. Ți-aș fi citit părțile mele preferate.

Cu mine nu folosea niciodată tonul acesta dulce.

— Pe unde ai umblat? Nu contează! mi-a tăiat-o *tía* Lorena chiar când mă pregăteam să răspund. Știai că ai rochia murdară?

Materialul galben avea crețuri și pete teribile, dar era una dintre rochiile mele preferate. Felul în care era croită îmi permitea să mă îmbrac fără ajutorul unei cameriste. Îmi comandasem în secret mai multe haine cu nasturi, pe care le puteam pune ușor pe mine și pe care *tía* Lorena le detesta. Era de părere că nasturii fac rochiile să fie scandaloase. Biata mea mătușă se străduia din toate puterile să îmi păstreze o ținută prezentabilă, dar, din nefericire pentru ea, aveam o înclinație extraordinară pentru distrugerea tivurilor și boțirea volanelor. Țineam la rochiile mele, dar de ce era musai să fie atât de delicate?

Am observat că mătușă avea mâinile goale, dar mi-am înăbușit nerăbdarea.

— Am fost în grădină.

Elvira m-a strâns mai tare de braț și s-a grăbit să mă apere:

— Își exersa arta, *mamá*, atâta tot!

Mătușă și Elvira îmi apreciau ilustrațiile (Amaranta era de părere că sunt prea copilărești) și se asigurau că am întotdeauna suficiente provizii pentru a putea picta și desena. *Tía* Lorena considera că sunt îndeajuns de talentată pentru a-mi vinde lucrările în numeroasele galerii care începuseră să

apară în oraș. Ea și *mamá* îmi plănuiseră viața la detaliu. Pe lângă nenumărații profesori din sfera artistică, fusesem școlită în franceză și în engleză, în științe și în istorie, accentul punându-se, desigur, asupra Egiptului.

Papá se asigurase că voi citi aceleași cărți ca și el, despre acest subiect, și piesele lui de teatru preferate. Shakespeare se numără printre dramaturgii lui favoriți și obișnuiam să ne cităm unul altuia din operele lui – un joc pe care doar noi doi știam cum să-l jucăm. Uneori puneam în scenă reprezentații pentru angajați, folosindu-ne de sala de bal ca de propriul teatru. De vreme ce era un sponsor al operei, tata primea în mod constant costume, peruci și farduri pentru scenă, iar unele dintre amintirile mele preferate erau cu noi doi probând ținute și făcând planuri pentru următorul spectacol.

Mătușa s-a luminat la chip.

— Ei bine, vino, Inez! Ai un vizitator.

I-am aruncat o privire întrebătoare Elvirei.

— Parcă ziceai că am primit o scrisoare?

— Vizitatorul a adus o scrisoare din partea părinților tăi, a clarificat *tía* Lorena. Probabil că s-a întâlnit cu ei în timpul călătoriilor sale. Nu-mi pot închipui cine altcineva ar putea să îți scrie. Asta doar dacă nu cumva există un *caballero* secret, despre care nu știu eu...

Mătușa a ridicat din sprâncene, așteptând.

— I-ai alungat pe ultimii doi.

— Niște neciopliți, amândoi! Niciunul dintre ei nu a putut recunoaște furculița de salată.

— Nu știu de ce te mai deranjezi să îi chemi, am zis. *Mamá* e hotărâtă. E de părere că Ernesto va fi un soț potrivit pentru mine.

Colțurile gurii i-au coborât.

— Nu e rău să ai de unde alege.